

Historial de la família Castellví: apunts genealògics

RESUM

Genealogia de la família noble dels Castellví des de la seva arribada a Montblanc fins l'actualitat, repassant les diferents branques del llinatge. Al llarg de catorze generacions, trobem religiosos, militars, polítics, hisendats, abadesses i nobles, una gran família que va triar mantenir i millorar el seu patrimoni, treballant alhora amb els representants locals amb el fi de deixar una empremta als municipis, tant en nous equipaments, com la promoció d'activitats culturals.

RESUMEN

Genealogía de la familia noble de Castellví desde su llegada a Montblanc hasta nuestros días. Se estudian las diferentes ramas de este extenso linaje. A lo largo de sus 14 generaciones encontramos religiosos, militares, hacendados, abadesas y nobles, una gran familia que intentó mantener y mejorar todo su patrimonio, trabajando al mismo tiempo con las autoridades locales con el fin de dejar una huella en las poblaciones, tanto en nuevos servicios, como en la promoción de actividades culturales.

ABSTRACT

Genealogy of the Castellví family from their arrival in Montblanc to the present day, reviewing the different branches of their family tree. Throughout its 14 generations, we find religious, military, landowners, abbesses and nobles, a great family that above all, tried to maintain and increase its heritage, working at the same time with the local authorities in order to leave a mark in the province, both in terms of developing new facilities and cultural activities.

Paraules clau: genealogia, Montblanc, cognom Castellví, Masricart, Tarragona, Vilabella, casa Feliu, casa Castellví

Palabras clave: genealogía, Montblanc, apellido Castellví, Masricart, Tarragona, Vilabella, casa Feliu, casa Castellví

Keywords: genealogy, Montblanc, Castellví surname, Masricart, Tarragona, Vilabella, casa Feliu, casa Castellví

Jordi Anglès i Sanahuja (Montblanc, 1982). Ha cursat el cicle formatiu de grau superior en Documentació Sanitària a l'institut Cal·lípolis de Tarragona. Actualment treballa al Pius Hospital de Valls, on inicialment s'incorporà a l'arxiu i posteriorment al departament d'Admissions. Col·labora en el seu temps lliure i desinteressadament en l'ordenació de l'Arxiu Parroquial de Montblanc i recentment ha fet la catalogació dels testaments.

Historial de la família Castellví: apunts genealògics

Jordi Anglès i Sanahuja

xals82@hotmail.com

Introducció

En la història de Montblanc, la família de Castellví hi té un paper destacat. Des de la seva arribada a la vila el 1537, –a causa de l'enllaç matrimonial de Gaspar Magí de Castellví i de Mitjavila, amb la montblanquina Alberta Roig i d'Avinyó–, sempre ha tingut la voluntat d'arrelar-se. En algunes èpoques ho van tenir difícil: guerres, incautacions i males collites, però tot i així encara avui la família Castellví conserva algunes propietats al terme.

Aquesta recerca s'ha pogut fer gràcies a l'*Historial de la Família Castellví*, un document de gran vàlua històrica que conserva la família. El volum és una còpia de 1833, transcrita per Josep Antoni de Castellví i de Bellet, continuada després pel seu fill Narcís de Castellví i de Vilallonga, on s'anoten els naixements, matrimonis i defuncions de les diverses branques, fets destacables de la família, inventaris del seu patrimoni, rendes i censals. Totes les dades exposades s'hi documenten i deixa entreveure que l'arxiu familiar havia de ser considerable, llàstima que la major part s'ha perdut i no es pot contrastar. Per completar algunes dades hem consultat els llibres parroquials de Montblanc, Tarragona i Vilabella, conservats a l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona, digitalitzats i accessibles a internet.

Manuel Castellví Suárez-Rivero, amb bona voluntat ens ha ajudat en tot el possible, ha redactat l'explicació de la generació dels seus avis i la conclusió final. El llibre que conserva la família acaba a la generació anterior a aquesta, per la qual cosa la seva col·laboració ha estat fonamental.

Antecedents

El primer Castellví que arriba a Montblanc, prové de la família dels senyors del castell de Masricart, (La Canonja), es tracta de Berenguer de Castellví, que funda un benefici a l'església parroquial del castell de Sant Llorenç al Penedès, sota l'advocació de la Mare de Déu, el primer de setembre de 1332 o 1342. De la següent generació, poques dades trobem, sols un possible fill seu, Guillem de Castellví i de Gacirera, que es va casar amb Guiomar de Vallbona. Fruit d'aquest matrimoni naixia Berenguer de Castellví i de Vallbona, maridat el 1445 amb Anna Llorens, única filla de Bernat Guim de Llorens, senyor del castell i terme de Masricart. Arrel d'aquest enllaç, el senyoriu de Masricart passà a la família de Castellví –Benet de Castellví i de Llorens–. Segons una nota de l'arxiu familiar, es va casar dues vegades, la primera amb Isabel de Tarré i Desprats, filla del senyor del Morell i en segones núpcies amb Violant de Mitjavila, noble del principat de Catalunya. El referit Benet de Castellví, fou vicari reial de Tarragona, tal i com consta en un diploma datat el disset de juny de 1495, tres anys després, tenia una casa o hospici al carrer Major de Tarragona, cantonada al carrer dels Cavallers. Benet morí a Tarragona el 1520 i els seus hereus van pagar posteriorment a un fuster (1545) deu lliures pel seu taüt. El cognom de Castellví com a senyors de Masricart va durar sols una generació, el fill de Benet de Castellví, Francesc va casar-se amb Tadea de Montserrat i solament van tenir una filla, Jerònima de Castellví i de Montserrat, que va casar-se el 2

de febrer de 1590, amb Joaquim Pons de Icart. Tampoc el cognom Pons seria el definitiu, un parell de generacions més, Maria Gràcia de Pons i Zacosta

Façana del Castell de Masricart.

va maridar-se amb Francesc de Llar i d'aquesta unió descendiren els Planella, comtes de Llar, que seran els últims propietaris del castell de Masricart, abans de la seva venda el 1965 a la Caixa d'Estalvis de la Diputació de Tarragona. Actualment, acull la Biblioteca Pública, l'Arxiu Municipal i dependències de l'administració.

En el transcurs de catorze generacions ens agradaria destacar tres llocs i dos noms propis que considerem van tenir un paper cabdal en la història de la família. En primer lloc Montblanc, que esdevingué la residència de la casa de Castellví, el segon seria el Monestir de Vallbona de les Monges, on durant diverses generacions, han passat religioses de la família, arribant a obtenir càrrecs com el d'abadessa. I el tercer lloc, la ciutat de Tarragona on cal destacar l'edifici de la Rambla Nova 38, construït el 1862, d'interès arquitectònic i declarat bé cultural d'interès local, també residència d'aquesta família. El primer nom propi seria el de Josep de

Castellví i de Ferran, que el 1741 recuperà i condicionà tot el patrimoni familiar, després de la guerra de successió, i tres anys més tard establí altra vegada la residència a Montblanc. Gràcies a ell i a les generacions que el succeïren, s'ha pogut conservar part d'aquest patrimoni, fins als nostres dies. I el segon nom propi, és Francesc de Castellví i Obando, germanastre de l'anterior, militar que lluità al bàndol austriacista durant la Guerra de Successió. En el seu exili a Viena, redactà una obra de referència obligada en l'estudi d'aquests fets: *Narraciones Históricas desde el año 1700 al 1725*. El "Born Centre de Cultura i Memòria" de Barcelona, l'ha homenatjat batejant amb el seu nom un dels seus quatre espais.

Segle XVI

Gaspar Magí de Castellví i de Mitjavila i Alberta Roig i d'Avinyó

Amb aquesta unió comença la nissaga dels Castellví a la vila de Montblanc. Gaspar Magí pels vols de l'any 1531 havia estat a Hongria assistint a les guerres del temps del rei Ferran I del Sacre Imperi Romanogermànic, aquests conflictes militars van enfrontar l'imperi Otomà als Habsburg d'Àustria i Castella. Uns anys més tard contrauria matrimoni amb l'única filla de Lluís Roig, Alberta Roig i d'Avinyó, de Montblanc. En les capitulacions matrimonials fetes l'any 1537 a l'escrivania comuna de Tarragona, van estipular fer servir conjuntament les armes i cognom de Roig i de Castellví i per aquest ordre, però només ho feren en un parell de generacions. L'escut d'armes de la família Roig seria una estrella encarnada sobre un camp blanc i juntament amb el de Castellví eren pintats a la casa de Montblanc. A la documentació familiar no es troba l'origen d'unes finques, però l'autor dóna entendre que podrien ser fruit de l'herència de la contraent. El patrimoni inicial estaria format per una casa i hort, un molí fariner amb algunes terres contigües, el ribàs gran davant

el molí i la vinya de la plana d'Anguera. La resta de patrimoni que arriba fins els nostres dies serà el que bastirà la família de Castellví generació rera generació.

Escut de la família Castellví.

Del matrimoni en nasqué un fill, segons la documentació apareix amb el nom de Lluís, Joan o Lluís Joan Roig de Castellví.

La citada Alberta Roig fa testament davant l'escribania comuna de Montblanc, l'any 1556.

Lluís Joan Roig de Castellví i Elionor de Peguera

La família de Peguera sembla que era de Manresa i la futura núvia aportà un dot de diversos censals al poble de Mura. Fruit d'aquest matrimoni en naixerien dos fills, Lluís Joan i Francesc Roig de Castellví i de Peguera. Sembla que ambdós foren instituïts hereus per la seva mare Elionor. Del Francesc només sabem que va comprar una casa i alguns béns a Anglesola (l'Urgell), que eren de Joanot Casabó, després els vengué i va originar uns censals. Lluís Joan succeirà els seus pares en el llinatge familiar.

Lluís Joan Roig de Castellví i de Peguera i Jerònima d'Armengol i de Terré

Jerònima d'Armengol era filla del VII Baró de Rocafort de Queralt, Joan Salvi d'Armengol i Ponç, sordmut i de la seva muller Anna de Terré. Aquest títol nobiliari

fou creat per Pere III el Cerimoniós el 1370, a favor de Dalmau de Queralt i de Rocabertí i el 1747 fou revalidat pel rei Ferran VI a benefici d'Antoni d'Armengol i d'Aymerich. La successió de la baronia recauria sobre el germà de la Jerònima, Joan d'Armengol i de Terrer.

Es creu que els capítols matrimonials foren fets a Barcelona i l'esmentada Jerònima fou hereva de la seva germana Marina, que testà el 1585. D'aquesta herència provenia un censal de preu 800 lliures que cobrava la família de Castellví fins a la seva lluiació i el relatiu al benefici de Sant Antoni, fundat a Vilafranca del Penedès, on també hi mantenia drets la família de Castellví.

El 1563 Lluís Joan Roig de Castellví fou habilitat per assistir a les Corts de Montsó.

En Lluís i Jerònima tingueren tres fills, Francesc, que serà el continuador de la nissaga, Hortensi i Frederic de Castellví i d'Armengol, els tres també foren habilitats per anar a les Corts els anys 1594 i 1599 i els tres són esmentats en el testament del seu cosí Jeroni d'Armengol i de Cardona, Baró de Rocafort, fet l'any 1609. En el referit testament expressà que Frederic era Ardiaca de Berga a la Seu d'Urgell, única notícia que en tenim. El seu germà Hortensi va casar-se amb Elionor de Torrellas i tingueren un fill, Francesc. Hortensi el 1597 va comprar una casa al carrer del Forn de Montblanc, per 152 lliures, que era del matrimoni Pere i Tecla Guinovart. Pels vols de 1627 tenia un esclau anomenat Martinico, suposadament còmplice en un robatori de safrà a la torre de Castellví i el 1640 era veguer de Montblanc. Francesc de Castellví i de Torrelles, va casar-se amb Agnès de Saragossa, filla única de Francesc, doctor en dret i ciutadà de Barcelona i la seva dona Esperança. Entorn 1627 era veguer de Montblanc, morí el 1642. Segons consta en el llibre de la família de Castellví, el vint d'agost del mateix any, la seva esposa Agnès va fer inventari dels seus béns: una casa gran a la placeta de Castellví, una vinya a la partida de l'Amalguer, una terra campa

a la partida de les Talaveres i diversos censos i censals. D'aquest matrimoni només van tenir un fill, en Francesc que va morir sense descendència i feu testament a Barcelona el dinou de maig de 1650, deixant com hereva a la seva mare. Aquesta testà a la ciutat comtal el vint de novembre de 1653, on indica que el seu fill ja era mort. Encara l'any 1666 feu un codicil a Barcelona, segurament poc després va morir. La major part d'aquests béns passaren a la casa de Castellví, segons una concòrdia firmada entre els marmessors de la finada Agnès de Saragossa i els successors de la família Castellví.

El matrimoni Lluís Joan i Jerònima, féu testament el divuit d'abril de 1589 davant el notari Joan Mas, de Montblanc.

Segle XVII

Francesc de Castellví i d'Armengol i Anna de Regàs i de Sala

Abans de contraure matrimoni amb Anna de Regàs, s'havia compromès amb Anna Maria Macip i de Sotelo pels vols de 1595, però un dels dos contraents es va fer enrere, anul·lant el compromís. Francesc de Castellví i d'Armengol, donzell, havia estat habilitat en diverses ocasions per anar a Corts.

La parella va casar-se el dotze d'agost de 1609, ella era filla del difunt Narcís Pau de Regàs, del consell reial i ciutadà de Barcelona i la seva esposa Anna de Sala. Provenia d'una família il·lustre de la ciutat comtal i el seu escut d'armes era un arbre verd amb fons de plata i sota l'arbre una franja encarnada a manera de corrent onejada. Feren capitulacions matrimonials davant el notari de Barcelona Gaspar Montserrat Xemallau, el dotze de juliol del mateix any. El dot que aportà la dita Anna, fou de tres mil lliures, d'aquestes, mil lliures eren amb diners, cinc-centes el dia del matrimoni i les altres cinc-centes durant els vuit anys següents. Les altres dues mil eren amb rendes i propietats a la ciutat de Barcelona. També rep del seu germà Francesc de Regàs, prevere

i canonge de la seu de Barcelona, tres-centes lliures moneda Barcelonesa, pagades durant els tres anys següents al matrimoni. El nuvi fa un escreix per les noces de mil sis-centes cinquanta lliures.

En Francesc feu testament a Barcelona el vint d'abril de 1631, la seva esposa Anna ja era morta i institueix hereu universal al seu fill Joan de Castellví i de Regàs, que en aquells moments tenia disset anys.

Joan de Castellví i de Regàs i Lucrècia de Pons i de Castellví

La parella es va casar el 1633, ella era filla de Joaquim Pons i d'Icart i Jerònima de Castellví i de Montserrat, descendent de la rama dels senyors de Masricart. Per aquest motiu van haver de sol·licitar la dispensa papal, que li fou concedida el mateix any. L'esmentada Lucrècia havia estat novícia al Monestir de Vallbona de les Monges els anys 1623-1624. En aquest temps convivia al mateix monestir un tia seva, Victòria de Vallbona i de Riglós, elegida abadessa el quatre de febrer de 1626 fins a la seva mort, el vuit de novembre del mateix any.

El 1635, Joan de Castellví renovà la investidura de la castlania del Cogul pel Prior de Catalunya de l'orde de Sant Joan de Jerusalem.

Del present matrimoni en nasqueren tres fills, Ignasi, que serà el successor de la branca montblanquina, Anna Maria i Teresa de Castellví i de Pons.

Anna Maria fou religiosa del Monestir de Vallbona de les Monges i el seu dot foren 200 lliures més les despeses d'ingrés. Fou nomenada abadessa el trenta de juny de 1701 i morí el tretze de gener de 1713. L'autor afirma haver vist aquests dates anotades en llibres del mateix monestir, fent constar que a l'arxiu familiar s'hi troba el disseny d'una làpida sepulcral.

Maria Teresa va casar-se el sis de gener de 1653 a Montblanc, amb Rafel de Pontarró i Roselló, després reberen la benedicció a Vilabella, on ell havia nascut el trenta d'agost de 1618. El dot que rebé Maria Teresa fou la castlania del Cogul, amb totes

les seves rendes, drets i pertinences i uns censos que la casa de Castellví rebia de la vila i terme de Mura. Rafel de Pontarró havia obtingut el privilegi de noble del Principat de Catalunya per ell i pels seus descendents en línia masculina. El títol fou expedit a Madrid el deu de novembre de 1655. Rafel ja era militar i havia manifestat el mateix afecte i lleialtat que els seus avantpassats i que el seu germà gran Francesc, que havia mort lluitant per sa majestat. L'escut d'armes de la família de Pontarró dibuixa uns ponts amb una torre i un ocell a sobre, es trobava esculpit a la sepultura de Pere Pau Pontarró el 1603. En altres llocs trobem sobre la torre una creu i al costat dels ponts la torre, el fons era blau fort. El primer d'octubre de 1675, Rafel de Pontarró fou nomenat cònsol primer de la ciutat de Tarragona. No pogué assistir a les Corts de Barcelona de 1701, a causa de la seva avançada edat, atorgant poders al seu fill Ignasi que el representà. El dos de novembre del mateix any, tornen a ser cridats a Corts ambdós, però novament és el fill qui els representa. Del matrimoni entre Rafel de Pontarró i Rosselló i Maria Teresa de Castellví i de Pons, nasqueren els següents fills: Francesc, nat a Tarragona el 1654, fou eclesiàstic, ordenat el 1681. Cantà la seva primera missa a l'església de Santa Clara de Tarragona. Morí a Barcelona el sis de gener de 1698 i el seu cos fou sepultat a la capella del Sant Crist de l'església de les religioses Jerònimes de Barcelona. La segona filla fou Maria Clara, nada el 1656 a Tarragona i la casà el seu germà Francesc a Barcelona, el tres de setembre de 1682 amb Francesc de Pahissa i Serra, cavaller de Barcelona. Després van venir desavinences i ella va intentar instruir causa de divorci per maltractaments, fou posada en segrest a casa de Magdalena Sutlà Montargull i Soler, viuda. Van tenir un fill, Josep.

El tercer fill, Ramon, nascut a Vilabella 1658, morí solter en aquesta mateixa vila el 31 de maig de 1695. La quarta filla fou Maria Teresa, nascuda a Tarragona el 1661, religiosa del Monestir de Vallbona de les

Monges, on professà el 21 de maig de 1679. La cinquena filla, Maria Antònia, nasqué a Tarragona el 1664 i també fou religiosa, però en aquest cas al Monestir de les Jerònimes de Barcelona, on professà el 13 de juny de 1690. El sisè fill, Josep, nascut el 1666 a Tarragona, es casà el 1699 amb Maria Rosa Llorens i Barberà. Aquesta seria l'hereva de la nissaga de Pontarró. El setè fill seria Ambrós, nat a Tarragona el 1669 i morí a la mateixa ciutat el quatre de novembre de 1675, a causa de la verola. El vuitè fill Ignasi, nasqué a Tarragona el 1672 i prengué la castlania del Cogul, tingué un fill, Francesc de Pontarró i de Gràcia, racioner de l'església de Fraga i padrí de bateig l'any 1787, de l'autor del llibre, Josep Antoni de Castellví i de Bellet. El novè fill era Ramon, nat a Tarragona el 1674 i batejat deu dies després perquè els seus padrins eren absents, Diego de Mirafuentes, tinent general de Catalunya i Jerònima de Mirafuentes i Obando. Morí de verola el dotze de novembre de 1675 i fou sepultat a Vilabella. I l'últim fill en Rafel, infantat a Tarragona el 1678, morí el 15 de maig de 1680 i fou enterrat a la catedral de Tarragona.

Rafel de Pontarró i Roselló morí a la seva casa de Vilabella el dos de febrer de 1705, als 87 anys. Fou enterrat a l'església del mateix poble, a la sepultura dels seus pares. De la seva dona Maria Teresa de Castellví i de Pons, només sabem que el 1712 encara era viva.

Joan de Castellví i de Regàs moriria el 1642 als 28 anys. Després de la seva mort i durant cinc dies del mes de juliol, la viuda fa inventari dels bens, com a principals trobem, la casa gran de Montblanc, amb el seu hort, un hort a la partida de Vinyols, la torre o quadra de Castellví, un molí fariner amb algunes terres a les Talaveres, una plantada d'olivers davant el molí, una vinya a la partida d'Anguera i un forn per coure pa.

Segles XVII - XVIII

Ignasi de Castellví i de Pons i Joana de Oballe i Obando

Nat el vuit d'abril de 1642 a Montblanc, els seus padrins foren els nobles Francesc Desclergue i Agnès de Castellví i de Saragossa.

Fou cavaller de l'orde de Santa Maria de Montesa i Sant Jordi d'Alfama, li concediren la gràcia de l'hàbit el nou de juny de 1652 i professà el sis de novembre de 1683. El 1673 era síndic de Montblanc i aquell mateix any li fou concedit l'exempció d'allotjaments i contribucions per deu anys, amb motiu de reedificar el temple. L'any 1675 era nomenat governador de Juneda i Arbeca i pels vols de 1677 era veguer de Montblanc. El 1695 era governador pel Duc de Sessa de Bellpuig i altres baronies. Fou habilitat per anar a les Corts de Barcelona el 1700.

Va casar-se dues vegades, la primera amb Joana Oballe i catorze anys després amb Maria Teresa Ferran. El primer matrimoni es va celebrar el primer d'abril de 1674 a l'església del Pi de Barcelona. Ella era filla del noble Joan de Oballe i Jerònima, domiciliats a Madrid. S'ignora el motiu pel qual ella i els seus fills, van agafar de primer cognom Obando, quan el corresponent era Oballe. Els capítols matrimonials es redactaren el disset de novembre de 1673, davant del notari barceloní Ramon Vilana Perlas. En ells no hi consta el nom dels pares de la Joana, però sí el de la seva germana Jerònima, que es casaria amb Diego de Mirafuentes, tinent general del exèrcit reial. El nom dels pares és diferent al que consta en el llibre de la família de Castellví, Jaime Zumbo, natural de Palerm i la senyora Luisa de Ovalle i Obando, natural de Cáceres. En les dues capitulacions, qui fa les donacions, és el seu oncle Melchor de Ovalle i Obando, prevere. El dot que li donà a la seva neboda Joana, fou de vuit mil lliures.

D'aquesta unió en concebiren cinc infants, Maria nada el 1675, la segona la Jerònima, el deu de maig de 1677. La tercera, Ignàsia, arribada el 1679, després

ho faria en Francesc el setze de febrer de 1682 i finalment Ignasi, el 1684. Tant l'Ignasi com l'Ignàsia, moriren abans que els seus pares. La Maria i Jerònima de Castellví i Obando foren religioses al Monestir de Vallbona de les Monges. Les dues van fer les corresponents renunciacions dels drets de la casa de Castellví i els hi foren assignades trenta lliures de pensió vitalícia, la referida Maria morí el quatre de novembre de 1753, sent sotspriora.

L'hereu d'aquest matrimoni era Francesc de Castellví i Obando, els seus padrins de bateig foren Diego del Manzano, sergent major del terç del Regne de Toledo i la senyora Maria Clara de Pontarró i de Castellví. Anys més tard, quan el seu pare ja era mort, les relacions amb la seva madrastra no foren bones, tal com s'escriu en el llibre, "foren l'origen i la primera causa de la total pèrdua del patrimoni de Castellví". Francesc de Castellví va tenir un paper destacat durant la guerra de Successió, fou partidari de l'Arxiduc Carles d'Àustria i lluità a Barcelona com a capità. Per aquest motiu segrestaren el seu patrimoni del juliol de 1713 fins a l'octubre de 1725. El sis d'octubre de 1726 sortí de Barcelona en direcció a la Cort de Viena, on rebria una pensió anual de sis-cents florins pels seus mèrits, més tard li augmentaren cent duros més. Durant la seva estada a Viena va escriure les *Narraciones Històricas desde el año 1700 hasta el año 1725*, sobre la guerra de Successió. El pròleg del llibre escrit per Francisco Canals Vidal, considera aquesta obra com "capital i insubstituïble pel coneixement de la història de Catalunya". Forma part dels exiliats austriacistes que crearen l'assentament Nova Barcelona (Sèrbia), entre 1735-1738, a l'actual població de Zrenjanin. Li tornaren a segrestar el patrimoni del juliol de 1734 fins el juny de 1737. Durant els anys de guerra no es van pagar les pensions que la casa de Castellví havia de rendir per uns censals a la Capella del Palau de la comtessa de Barcelona i el tribunal de la intendència de Barcelona obrí un plet contra Francesc de Castellví i Obando. Per sentència i absència de

Volum II. Francisco de Castellví. Edició a cura de Josep M. Mundet i Gifre i José M. Alsina Roca.
Madrid: Fundación Francisco Blas de Tejada. 1998. 688 p.

l'encausat, foren adjudicades les següents propietats a la capella del palau: la casa de Montblanc amb el seu hort i corrals, el forn de coure pa, les terres de la Torre de Castellví, la terra de Vinyols, la vinya del riu Anguera, un camp anomenat el Noguer, que pertanyia al molí fariner i la finca de la partida de l'Amalguer. Per no acabar de perdre el patrimoni, la seva madrastra Maria Teresa de Ferran, va arrendar per cinc anys la casa i terres de Montblanc.

Francesc de Castellví i Obando morí a Viena, solter, el cinc de setembre de 1757 i fou enterrat a l'església de Santa Maria (Marienkirche). Abans havia redactat testament a Barcelona els anys 1714 i 1725, on nomenava hereu al seu germà Josep de Castellví i de Ferran si moria sense fills.

Ignasi de Castellví i de Pons i Maria Teresa Ferran

Ignasi de Castellví i de Pons va contraure segones núpcies amb Maria Teresa Ferran a l'església de Fontscaldes, el sis de gener de 1688. El matrimoni fou celebrat pel pare de la núvia, el prevere Joan Ferran, abans mercader de Valls o Vallmoll. Signaren capítols matrimonials davant els notaris Joan Sardà

de Valls i Joan Llopis de Montblanc, el dos de gener del mateix any. Mn. Joan Ferran, pare i el doctor en drets Josep Joan Ferran, germà de l'esmentada Maria Teresa la doten amb quaranta doblons d'or, robes i uns censals. A final del mateix any el seu oncle Joan-Pau Molner i Ferran, ardiaca de Ribagorça a la catedral de Lleida, li llegà en herència cinquanta dobles. L'escut d'armes de la família Ferran era format per tres ferradures amb fons blau celest i un lleó amb una mà de plata a la seva mà dreta.

D'aquest matrimoni en nasqueren quatre fills. El gran era Lluís Antoni de Castellví i de Ferran, nat el 29 de febrer de 1692 i mort el disset de maig del mateix any. Al segon fill li posaren el mateix nom que l'anterior, nasqué el 21 de maig de 1699 i morí a Vilabella el 30 d'agost de 1700. El tercer fou l'hereu i successor, Josep de Castellví i de Ferran. I la quarta fou Maria Antònia de Castellví i de Ferran, que va casar-se a Montblanc el vuit de febrer de 1711 amb Ciril de Pedrolo i de Folcràs. Ell era fill d'Antoni de Pedrolo i de Desclergue, nat a Montblanc el vint de novembre de 1659. La família Pedrolo posseïa algunes propietats a Montblanc, com ara una casa noble a la Plaça Major. D'aquesta nissaga prové l'actual família de Pedrolo establerta a Cervera. En els pactes matrimonials fets el vint de desembre de 1710 davant el notari Joan Sardà, de Valls, li assignaren tres mil lliures de dot.

Ignasi de Castellví i de Pons morí a la seva casa de Montblanc el tres de març de 1707. En el seu testament nomena hereu al seu fill Francesc de Castellví i Obando i en substitució d'aquest, el fills del segon matrimoni, sent el primer en Josep de Castellví i de Ferran. La seva vídua feu inventari de les propietats, aquestes són les que constaven l'any de la seva mort: la casa gran de Montblanc, amb el seu hort i corrals, un pati a la mateixa placeta, el forn de coure pa, l'hort de la partida de Vinyols, la Torre o quadra de Castellví, la vinya de la partida d'Anguera, el molí fariner, en aquell moment derruït, unes peces de terra en el molí, una d'elles d'oliveres,

Façana de la casa Castellví de Montblanc.

una peça de terra erma a la partida de l'Amalguer. Les propietats de Tarragona eren la casa del carrer de la Destral amb el seu hort, un forn per coure pa i un hortet tancat a la partida del Port. També hi havia alguns censals de particulars i de les Universitats de Cambrils i Barcelona, amb endarreriments de pensions i altres deutes a favor de la casa de Castellví. També diverses peces i joies fora de la casa de Castellví deixades a particulars.

Maria Teresa de Ferran, morí a Tarragona el disset de maig de 1736 i el seu cadàver fou sepultat a l'església dels Carmelites descalços de la mateixa ciutat, a l'entrada de la capella de Sant Joan de la Creu.

Josep de Castellví i de Ferran i Maria Teresa de Pontarró i Llorens

Josep de Castellví i de Ferran va néixer a Montblanc el tres d'abril de 1702, foren padrins de bateig, Francesc de Castellví i Obando i Maria de Biosca, muller de Josep Joan de Ferran, donzell i doctor en drets.

Es llicencià en dret a la Universitat de Cervera el disset de maig de 1729 doctorant-se el 23 d'agost de 1745. Va rebre la confiança de molts monestirs, senyors i corporacions, que el nombraven jutge o assessor de les seves viles i pobles. El tretze de gener de 1746 fou nomenat alcalde major i tinent corregidor de Montblanc. Més endavant, el 1765 esdevé alcalde major de Vilafranca del Penedès, càrrec del que renuncià a favor del seu fill Josep Ignasi de Castellví i de Pontarró.

Podem afirmar que Josep de Castellví i de Ferran, recuperà i reconstruí el patrimoni familiar. El tretze de maig de 1741 comprà els béns adjudicats a la capella del palau de Barcelona, recuperà censals i posà al dia pensions endarrerides. Tot això encara en vida del seu germà Francesc de Castellví i Obando, resident a la Cort d'Àustria. El 1742, recuperat tot el patrimoni, va demanar al tribunal de l'alcalde major de Montblanc, una informació de testimonis sobre l'estat dels béns: la casa principal, una part arruïnada i l'altra part amenaçant ruïna, el forn de coure pa en estat ruïnós, el molí fariner també, la Torre o quadra, un munt de pedres sense cap habitació, ni res per aprofitar, les vinyes i terres totalment ermes. Després de reconstruir la casa i adobar les terres, el divuit de juny de 1744, trasllada la seva residència de Tarragona a Montblanc, juntament amb tota la família. També en aquesta època finançà l'altar de Sant Joan Nepomucè, a l'església del monestir de la Serra.

Es casà en primeres núpcies el 29 d'abril de 1733 a Tarragona, amb Maria Teresa de Pontarró i Llorens, filla de Josep de Pontarró i de Castellví i la seva esposa Rosa Llorens. Necessitaren dispensa papal a causa de la seva relació de parentiu, la núvia era filla de Maria Teresa de Castellví i de Pons. Firmaren les capitulacions a Tarragona el vuit de juliol de 1732. Ella tenia un germà, Manel de Pontarró i Llorens, comensal de la Seu de Tarragona que va fer donació universal a la seva germana de tots els béns i drets dels seus pares. El senyor Manel de Pontarró, morí

l'any 1775 i els patrimonis de la casa de Pontarró i de Llorens passaren a la casa de Castellví. Fruit d'aquest matrimoni nasqueren dues filles, que mortes abades abans de 1735, una vivint nou dies i l'altre un quart d'hora. El primer de desembre de 1735 nasqué a Tarragona Maria Ignàsia, foren padrins de bateig Josep de Pontarró i de Castellví i la seva esposa Maria Rosa Llorens. El 22 d'octubre de 1737 naixia una altra filla, Maria Teresa ecercint de padrins el doctor Ramon de Ferran i Teresa de Ferran. Les dues germanes foren religioses al Monestir de Vallbona de les Monges. Maria Ignàsia professà el 25 d'abril de 1752, després d'ostentar el càrrec de cellera durant molts anys, fou escollida abadessa el quatre de febrer de 1802. Morí el dinou de desembre de 1806 als 71 anys. Maria Teresa professà el divuit de maig de 1755 i morí poc després que la seva germana.

El 28 de febrer de 1740 naixia Josep Ignasi, que seria el successor de la casa de Castellví, feren de padrins Rafel de Torrell i Josepa de Pedrolo i de Castellví. El següent fill fou Manel, nat a Tarragona el nou de febrer de 1742, vestí l'hàbit de monjo al Monestir de Poblet el 1758. A la seva renúncia sobre els béns de la casa de Castellví, se li assignà una pensió vitalícia de 25 lliures anuals. Ordenat ja sacerdot, celebrà la seva primera missa a l'oratori de la casa pairal de Montblanc, el sis de març de 1766. Ostentà la responsabilitat del celler del monestir i morí el trenta de juny de 1791.

El dinou de desembre de 1743 nasqué a Tarragona Maria Rosa, foren padrins de bateig, Ramon i Maria de Ferran. Es casà dos cops, primer amb el baró de Rocafort de Queralt, Antoni d'Armengol i d'Aimeric, el sis d'abril de 1762 a Montblanc. D'aquest matrimoni en nasqueren tres fills, però els tres moriren albat i foren enterrats a l'església de Rocafort de Queralt, com el baró, que morí el 17 d'octubre de 1764 a la casa de la família Castellví de Montblanc. El baró era vidu de Maria Anna Despujol, amb la que va tenir una filla, Gertrudis

d'Armengol i Despujol, casada amb Ramon de Peguera. En no tenir des-cendència masculina, Maria Rosa de Castellví, Gertrudis, es convertí en la XVI Baronesa de Rocafort. Maria Rosa es casà en se-

Façana casa Castellví de Vilabella.
Antiga casa Pontarró. 2020.

gones nupcies amb Miquel de Magarola i de Clariana, del Consell Reial i oïdor de la Reial Audiència de Barcelona. D'aquest matrimoni en naixeria un fill, Benet Maria de Magarola i de Castellví, mort solter a Barcelona el 1823. La seva mare Maria Rosa, morí el 1777 a la mateixa ciutat i fou sepultada a la capella de Sant Antoni de l'església de Sant Francesc, del cap i casal. En el seu testament, deixa vestits, pedres i cintes a les Mares de Déu de la Serra, de Montblanc i del Claustre, de Vallbona de les Monges.

Els tres últims fills nasqueren a Montblanc, Maria Tecla el 27 de gener de 1746, foren padrins els seus germans Josep i Maria Ignàsia de Castellví i de Pontarró. Fou religiosa del Monestir de Vallbona de les Monges, professà el catotze

de setembre de 1763 i morí el dotze de maig de 1766 als vint anys, assistida per l'abat de Santes Creus.

El quinze de setembre de 1747 nasqué Francesc Xavier, malgrat haver estat admès com a monjo del Reial Monestir de Sant Cugat del Vallès, finalment no hi professà. Seguí la carrera de lleis i es graduà com a doctor per la Universitat de Cervera el 1773, mereixent per la seva implicació, diverses assessories importants. Finà fadrí a Montblanc, el divuit de juny de 1783 als 35 anys.

La darrera filla fou Maria Josepa, nada el tretze d'abril de 1750, foren padrins els seus germans Josep i Teresa de Castellví i de Pontarró. Fou religiosa del convent de la Serra de Montblanc, on hi professà el quinze de maig de 1766, el mateix dia féu les corresponents renunciacions als drets de la casa de Castellví. Se li assignà una pensió anual de quinze lliures i el pa que diàriament necessitava per a la seva subsistència. La prestació del pa es va acabar el 1772, quan l'Arquebisbe de Tarragona va disposar que el convent pastés i donés el pa a tota la comunitat. Fou abadessa i traspassà el 1820.

La mare de tots ells, Maria Teresa de Pontarró, morí a Montblanc el 28 d'agost de 1753.

El segon casament fou amb Manela de Gualdo i de Potau, filla de Francesc de Gualdo i d'Amigó i la seva esposa Teresa de Potau, veïns de Sanaüja. El matrimoni se celebrà el setze de juny de 1755, a la capella de Sant Pere Ermengol de l'església parroquial de la Guàrdia dels Prats. D'aquest matrimoni no en nasqueren fills i Manela morí l'agost de 1781. No feren capítols matrimonials, ni aportà dot. Consta que els seus germans havien mort solters i sols una germana s'havia casat. Manela de Gualdo i de Potau va prendre possessió de les finques de Sanaüja, l'octubre de 1778, a excepció de la casa que era de la seva germana Raimunda. El desembre del mateix any, atorgà poders al seu fillastre Josep Ignasi de Castellví i de Pontarró, al qual nomenà hereu universal.

Josep de Castellví i de Ferran, morí el tretze d'abril de 1775 a la casa pairal de Montblanc. Havia fet testament el 23 d'abril de 1767, lliurat al notari Josep Castelló d'aquesta vila. Fou enterrat a l'església de Sant Francesc de Montblanc, amb assistència de la comunitat de preveres, religiosos de la Mercè i de Sant Francesc, tot *sumisa voce* (en veu baixa), per ser divendres Sant.

Segle XVIII - XIX

Josep Ignasi de Castellví i de Pontarró i Maria Gabriela de Bellet i de Mercader

Josep Ignasi de Castellví nasqué a Tarragona el 1740, destacà pel seu talent a la carrera de lleis. Obtingué successivament els graus de batxillerat, llicenciat i finalment doctor. Als 26 anys esdevingué alcalde major de Vilafranca del Penedès i també corregidor interí. El quinze d'abril de 1775 fou nomenat alcalde major de Girona i entre el 1775-1778, alcalde major i corregidor interí del partit de las Cinco Villas, (Aragó). Finalment, el setze de setembre de 1790 prengué possessió de l'alcaldia major de Montblanc i després d'un mandat de sis anys d'alcaldia, li fou renovat sis anys més.

Fou hereu de les cases de Castellví, de Pontarró, de Llorens i per matrimoni de la casa de Bellet, reuní el patrimoni de les quatre cases. A la casa de Montblanc invertí quinze mil lliures. Sembla que gran part de les millores no eren de gran utilitat, ni tenien una solidesa i durabilitat adequades, a causa de la delegació a procuradors amb manca d'interès.

El 1778 formà un estat de tots els seus béns amb el valor singularitzat, el total pujava a 139.746 lliures. Aspirà al títol de baró de Castellví, per ell, pels seus fills i successors. Al·legant els seus serveis i els dels seus avantpassats, la noblesa dels mateixos i els matrimonis amb les famílies més distingides del Principat, si bé no l'aconseguí.

Abans de mullerar-se amb Maria Gabriela de Bellet, tenia ajustat el seu casament amb Maria

Francesca de Tord i de Pedrolo, de la vila de Berga. Aquesta senyora era néta de Ciril de Pedrolo i Maria Antònia de Castellví, per aquest motiu demanà la dispensa papal. Firmaren capitulacions matrimonials el cinc d'octubre de 1779, assignant un dot de nou mil lliures. El casament no es produí per la mort sobtada de la núvia el 21 de desembre del mateix any.

El 1780 contrau matrimoni amb l'aragonesa Maria Gabriela de Bellet i de Mercader, nascuda el 25 de març de 1761 a Tamarit de Llitera. Era filla de Blas i de Narcisa i hereva del patrimoni dels seus pares. Dit matrimoni es celebrà a la mateixa casa de la contraent el cinc de desembre i el cinc de gener següent, van sentir la missa de benedicció a l'església de Nostra Senyora del Patrocini. En les capitulacions matrimonials cada un dels contraents, aportava tot el patrimoni de la seva casa. D'aquest matrimoni en nasqueren dotze fills, les tres primeres foren religioses del monestir de Vallbona de les Monges, Maria Benet, nascuda a Montblanc el 1782 i batejada el dia següent pel seu oncle, Manel de Castellví i de Pontarró, monjo del monestir de Poblet. Professà el dia 26 de març de 1799 i morí el 8 d'abril de 1860. Maria Josepa nasqué el 1783 a Tamarit de Llitera i professà el dia 27 d'octubre de 1799. Morí el disset de gener de 1848. Maria Gabriela havia nascut a Montblanc el 1784 i professà el 23 de setembre de 1800, la seva mort arribà el dinou de gener de 1865. Amb ella, acaba la vinculació de la família de Castellví amb el monestir cistercenc de l'Urgell. Aquestes tres filles, el dia abans de professar, feren les renunciacions oportunes dels seus drets a favor dels seus pares, amb l'assignació de setanta cinc lliures de pensió anual i vitalícia per cadascuna. La quarta filla fou Maria Narcisa, nada a Montblanc el 27 de maig de 1786. Es casà el mes de maig de 1814 amb Diego Valonga i Tarín, resident a Azanuy, (Aragó). En les capitulacions aportà un dot de quatre mil duros, les dues legítimes i altres mil duros que Josep Reymundi li havia deixat a la núvia per ser la seva fillola, si

bé en aquesta xifra hi hagué una errada, en ser en realitat mil lliures catalanes, a més d'incloure una sotacopa de plata i un anell, però no es podia arribar a la referida quantitat en duros. Una part se li donà amb terres plantades d'oliveres, a Tamarit de Llitera. Primer morí ell el 1839 i el cinc de febrer de 1842, ho feu l'esposa Maria Narcisa. El cinquè fill seria Josep-Antoni, hereu i successor. Maria Teresa fou la sisena filla i nasqué a Montblanc el 1788, li feu de padrí de fonts el germà Isidre Pujol, del convent de Sant Francesc. Es casà el 22 d'abril de 1816 amb Francesc de Janer i Teixidor, de Cervera. El matrimoni es celebrà a l'oratori de la casa de Castellví de Montblanc. En les capitulacions li assignaren deu mil lliures, dues mil de les quals havien de ser entre calaixeres i robes, triades per la mateixa Maria Teresa. En enviudar es casà amb el seu cunyat Raimon, ella morí a Cervera el 1856. El setè fill fou Blai Maria que nasqué a Montblanc el dos de gener de 1790. Seguí la carrera militar i el 1806 entrà com a cadet en el regiment d'infanteria Ultònia, de guarnició a Girona. En aquesta ciutat va patir els estralls de la guerra del Francès, on es distingí pel seu comportament i valor. Amb la rendició de la ciutat, fou presoner de guerra i conduït al dipòsit de França. Allí va intentar escapar, però fou capturat i empresonat en un castell fins 1814. En tornar a Catalunya seguí la carrera militar, el 1833 era capità amb grau de tinent coronel al regiment d'infanteria de Girona. Tenia una pensió de setze duros mensuals, que va seguir cobrant quan fou subtenent. En ascendir a tinent la mesada eren dotze duros i vuit quan sortí de capità. Es retirà el 1838 sent tinent coronel major del regiment lleuger de Girona, morí a Barcelona el 1863. La vuitena filla era Maria Concepció que també havia nat a Montblanc el 25 de gener de 1791 i morí el catorze de juny de 1793. El seu cos fou dipositat a l'oratori de la sagristia del convent de Sant Francesc, després fou traslladat a la sepultura del presbiteri de l'església. A l'enterrament hi assistiren les comunitats de Sant Francesc i la Mercè, a més de

nou capellans francesos que es trobaven a Montblanc. El novè fill veié la llum a Montblanc el 25 d'octubre de 1792, li posaren el nom de Francesc d'Assís Maria i el seu padrí de bateig fou fra Gabriel Contijoc, del convent de Sant Francesc. El 1810 entrà a la carrera militar com a cadet i sent sots-tinent d'infanteria del Regiment d'Ibèria, morí als divuit anys a l'assalt de la plaça de Tarragona fet per les tropes de Napoleó Bonaparte la tarda del 28 de juny de 1811. La desena filla, Maria Lluïsa nasqué el dia set de març de 1794 a Montblanc. Es casà el dos de desembre de 1820 amb Quirze Pocareu, capità d'infanteria graduat de coronel, natural de Llançà. Morí el 1853 després d'una llarga malaltia i ella el 1858, els dos a Barcelona. La penúltima filla fou Maria Antònia, nascuda la vila ducal el dia 27 de maig de 1795. Es casà el trenta de juliol de 1825 amb el montblanquí Josep Voltes, comandant del batalló del regiment tercer d'infanteria lleugera. En les capitulacions fetes a Barcelona el mateix any, se li atorgà un dot de 9.500 lliures catalanes: 1.500 en concepte de calaixeres i roba i les altres 8.000 mil acordaren que seria amb terres del patrimoni de Montblanc. Una porció de la casa principal de Montblanc amb part del seu hort, la vinya anomenada d'Anguera, la vinya de la Sallida de Baix, la vinya de la Sallida de Dalt, una terra al Pont de Bellver, una terra a les Roquetes i un olivar a la partida de Vinyols. D'aquest matrimoni en nasqué una filla el 26 de novembre de 1826, amb el nom de Josepa. Morí l'estiu de 1829 i fou enterrada a l'església de Sant Francesc de Montblanc. Maria Antònia morí a Montblanc el 1859, havia fet testament davant el notari barceloní Pere González i Govern. En no deixar successors, una part del dot passà a la casa de Castellví, acordant que fos la vinya d'Anguera, la vinya de la Sallida de Baix, la finca del Pont de Bellver, la finca de les Roquetes i les oliveres de la partida de Vinyols.

El dotzè i darrer fill del matrimoni Castellví i Bellet, fou Joan Nepomucè, nat a Montblanc el 22 de juliol

de 1799. Començà la carrera de dret que deixà per entrar a la carrera militar, en classe de cadet al segon batalló de l'exèrcit reialista de Catalunya, l'octubre de 1823. El mes de setembre del 1827 ascendí a alferes del primer regiment de granaders de la guàrdia reial d'infanteria, després tinent, fins que el 1837 arribà a capità de la mateixa guàrdia reial. El seu germà Josep Antoni li assignà una pensió mensual de setze duros. Morí a Tarragona el 1874.

Josep Ignasi de Castellví i de Pontarró morí als 62 anys a Montblanc, el dos d'agost de 1802 a les tres de la tarda. El seu cos va estar exposat a la sala de la casa pairal fins el dia quatre, data de l'enterrament. Durant aquests dies, a banda dels solemnes responsoris cantats per totes les comunitats religioses. Els frares de Sant Francesc li resaren el Salteri de David (Llibre del Salms). Vestit amb l'hàbit de Sant Francesc, fou portat al sepulcre que ell mateix havia fet restaurar, al presbiteri de la mateixa església de Sant Francesc de Montblanc. Atorgà testament davant el notari de Montblanc, Joan Grifoll i Saludes, un dia abans de morir. A causa del saqueig de les tropes napoleòniques a final de febrer de 1809, es perdé aquest document, tant la còpia autèntica que tenien a casa seva, com l'original en els manuals del notari esmentat. Per aquest motiu la seva viuda, mitjançant el seu procurador Joan Cantarell de Barcelona, va promoure un expedient d'informació per perpètua memòria el 1815. Rebuda al tribunal provincial de Barcelona i davant el ministre de la Reial Audiència, el senyor Pedro José Menduïña Illescas, sent actuari el notari de Barcelona, Josep-Antoni Quintana. En ella declararen com a testimonis el reverend fra Pau Aragó, franciscà i doctor en teologia, amic íntim del difunt, que l'assistí fins els darrers moments i presencià l'atorgament del testament. També els marmessors Benet Maria de Magarola i de Castellví i Josep-Ignasi de Mercader i finalment el mateix escriptur Grifoll, que havia autoritzat el testament. Josep Ignasi de Castellví i de Pontarró deixava a la seva esposa com

usufructuària, nomenava hereu universal al seu fill Josep Antoni i diverses deixes als seus altres fills.

La seva mort fou el principi d'una època d'infortunis. La vídua amb poca salut es quedava al càrrec d'onze fills, el fill mascle més gran tenia quinze anys. L'administració del patrimoni passà a mans estranyes, vingueren guerres, saqueigs, impostos, males collites, sequeres i una infinitat de contratemps. Maria Gabriela de Bellet, abatuda pels disgustos i calamitats va acabar els seus dies retirada al Monestir de Vallbona de les Monges. Allà trobà la tranquil·litat que no tenia a Montblanc. Morí el 31 de juliol de 1823 als 62 anys i el seu cos fou col·locat per via de dipòsit a la capella del Roser, al paviment del costat de l'Evangelí, en el referit cenobi. El mes de juliol de 1845 es posà una làpida amb la seva corresponent inscripció i les religioses li cantaren un ofici solemne.

Josep Antoni de Castellví i de Bellet i Vicenta de Vilallonga i de Marimon

Josep Antoni de Castellví i de Bellet nasqué a Montblanc el 31 de maig de 1787, el seu padrí de bateig fou Francesc de Pontarró i de Gràcia de Bellver, racioner de l'església de Fraga. Cursà tres anys de filosofia al convent de Sant Francesc de Montblanc. Seguidament començà a estudiar la carrera de dret a la Universitat de Saragossa, on obtingué el graduat de batxillerat el 26 de gener de 1807. A causa de les guerres de l'època no pogué acabar els estudis, abandonant la carrera. En aquell temps la família s'havia traslladat a Tarragona cercant major seguretat. Fou nomenat sots-tinent de les milícies urbanes formades per a defensar Tarragona. En aquesta destinació patí l'assalt de les tropes napoleòniques a Tarragona, la tarda de 28 de juny de 1811. Des d'aquell moment fou capturat i conduït a França, on hi restà fins el maig de 1814. El 1821 fou elegit alcalde primer de Montblanc i entre 1828-1831, ja establert a Tarragona, fou regidor de la

capital. També el nomenaren tinent del cos de voluntaris reialistes de Tarragona, càrrec que renuncià el 1831 per motius de salut. És l'autor de l'Historial de la família Castellví, on ens fa una descripció genealògica detallada de tots els seus membres, per a fer-ho es nodreix de l'arxiu familiar, perdut, el qual sols es conserva aquest volum, font principal del present treball.

El 26 de novembre de 1829 es casà a l'església de Sant Gaietà de Barcelona, amb Vicenta de Vilallonga i de Marimon, natural de Barcelona i filla dels nobles Magí Antoni de Vilallonga i de Grimau, baró de Segur i Maria Josepa de Marimon. La cerimònia fou oficiada pel rector de l'església del Pi. El dia següent assistiren a la missa de benedicció al cambril de la Mare de Déu dels Dolors, de l'església dels pares Jesuïtes de Barcelona. Les capitulacions s'atorgaren el dotze d'octubre del mateix any, en poder de Salvador Clos i Gualba, notari de Barcelona. El dot era de catorze mil lliures, dues calaixeres i robes corresponents a la seva classe, el nuvi féu un escreix de set mil lliures. En fixar la residència a Tarragona sorgiren una sèrie de despeses destinades a arranjar la casa familiar situada al carrer de les Escrivanies Velles. L'autor explica que fou una reforma a fons, reedificant-la gairebé de nou. Les despeses de paleta, fuster, serraller, vidrier, pintar algunes peces i emblanquinar pujaren a 1.796 lliures, 5 sous i 5 diners.

Del matrimoni de Castellví i Vilallonga, en nasqueren sis fills, cinc dels quals arribaren a grans. El primer fou en Narcís, nat a Tarragona el 28 de juliol de 1831. Estudià jurisprudència, però mai exercí i encarrilà la seva vida professional vers la política. Contragué matrimoni amb la noble Maria del Pilar de Rubies i Sala, natural i resident a Balaguer. Era filla de Josep de Rubies i Monner i Paulina Sala. El matrimoni es celebrà a l'oratori particular de la casa de la núvia, el 24 d'agost de 1878. Els capítols es signaren el quatre de juliol davant el notari Bernat Sala, de Balaguer. Establiren la residència a Barcelona,

El 1879 nasqué la primera filla, Maria Dolors, morta l'any següent a la capital de la Noguera, on fou enterrada. Tingueren dos fills més que nasqueren a Balaguer, Josep Maria el 1880 i Maria Mercè el 1884. Per les dades que tenim, només aquesta última sobrevisqué, sabem que es casà a Lleida el 1909 amb l'advocat, empresari i polític Josep Gil Dòria, natural de Pont de Suert. La parella no tingué descendència, però afillaren una nena, de nom Mercè.

Narcís morí a Tarragona el dotze de juny de 1895, feren la cerimònia a l'església de Sant Joan Baptista i el cos fou sepultat al cementiri comú.

Vicenç de Paül fou el segon fill, nat a Tarragona el divuit de juliol de 1833. Obtingué el títol de batxillerat en filosofia a l'Institut de Tarragona el 1849, també el batxillerat en jurisprudència el juny de 1856, finalment es llicencià a la Universitat de Barcelona (1857). Acabats els estudis, feu la carrera de fiscal, essent nomenat promotor fiscal de Torrecilla en Cameros, (La Rioja), després a Sort i Gandesa. El desembre de 1867 fou nomenat jutge de primera instància a Eivissa i el 1876 a Pravia, (Astúries). Posteriorment, a petició seva, tornà a exercir de fiscal, primer a Balaguer i després a Vilafranca del Penedès, fins a final de 1882, quan es suprimiren les fiscalies als jutjats.

Vicenç es mullerà a l'església de la Santíssima Trinitat de Tarragona, el 23 d'octubre de 1871, amb Concepció Oliva i Baradat, natural i habitant de la mateixa ciutat. Signaren capítols matrimonials davant el notari tarragoní Ignasi Ferré el 22 del mateix mes i any. L'agost de 1872 morí Concepció a conseqüència del part, juntament amb la criatura. Fins el 1883 no es tornà a casar, malgrat no tenir successió.

La tercera filla seria Maria Teresa, nada el 31 de maig de 1835 a Tarragona. De petita ingressà al Monestir de Vallbona de les Monges, com encomanada, al càrrec de les seves ties. Inicialment va tenir vocació religiosa, però abans de professar decidí sortir-ne. Problemes de salut i el deplorable

estat del monestir en foren la causa. Va tornar a casa amb la seva família arrel de la mort de la seva mare. En aquell moment el seu pare es va traslladar a Barcelona per estar a prop dels seus fills, que hi estudiaven. Maria Teresa visità diversos convents de monges ingressant finalment a les religioses de Santa Maria Magdalena, de l'orde de Sant Agustí. Professà el setze de febrer de 1856 als vint anys. A causa dels seus problemes de salut, morí a Barcelona el divuit de desembre de 1872

El quart fill nasqué a Barcelona el dotze d'octubre de 1837, –no sabem el seu nom–, morí a Montblanc el 31 de juliol de 1842. Aleshores el convent montblanquí de Sant Francesc ja estava en ruïnes i no el pogueren soterrar a l'antiga sepultura de la casa de Castellví. Alguns dels veïns de la vila li oferiren les seves sepultures, finalment fou enterrat a la sepultura de la família Toda, a l'altar de Sant Joan de l'església parroquial.

El cinquè fill, nasqué a Tarragona el 26 d'octubre de 1840, li posaren per nom Lluís de Gonzaga, el qual seguirà la nissaga de Castellví.

El quatre de març de 1843 neix a Tarragona Maria Antònia. Va contraure matrimoni el trenta de setembre de 1864 amb el tarragoní Leandre Hebrard i Rafart, fill del vicecònsol de França, Francesc Hebrard Folquies. Tingueren deu fills nascuts a Tarragona i entre ells Maria Soledat, que va casar-se amb Joan Ruiz Porta, historiador, poeta, investigador i publicista, fill de Tarragona.

Vicenta de Vilallonga, morí a Tarragona el 29 de maig de 1853, als 48 anys. Tot i tenir redactat i firmat el seu testament, no el va arribar a lliurar al notari. En ell, a banda de deixar diners, donava una sèrie de joies als seus fills. El buc d'or a Vicenç Maria, l'estrella de diamants a Maria Teresa i una altra a Lluís Maria i el conjunt de topazi a Maria Antònia. A la seva fillola, Narcisa de Pastors, li deixava un anell amb un diamant brillant i a la germana d'aquesta, Eulàlia, un anell de cinc diamants. Fou enterrada al cementiri de Tarragona.

El nou de juny de 1860 morí el senyor Josep Antoni de Castellví i de Bellet, a Montblanc. El seu cos fou exposat a la sala de la seva casa, on els clergues parroquials li resaren les oracions acostumades. Després de l'ofici a l'església parroquial de Santa Maria, fou traslladat al cementiri municipal i enterrat en un nínxol de la seva propietat. Féu testament a Tarragona el 1851. Deixà vuit mil lliures catalanes a cada fill i va consignar hereu universal al seu fill Narcís Maria.

Segle XIX - XX

Lluís Maria de Castellví i de Vilallonga i Dolors de Feliu i Domingo

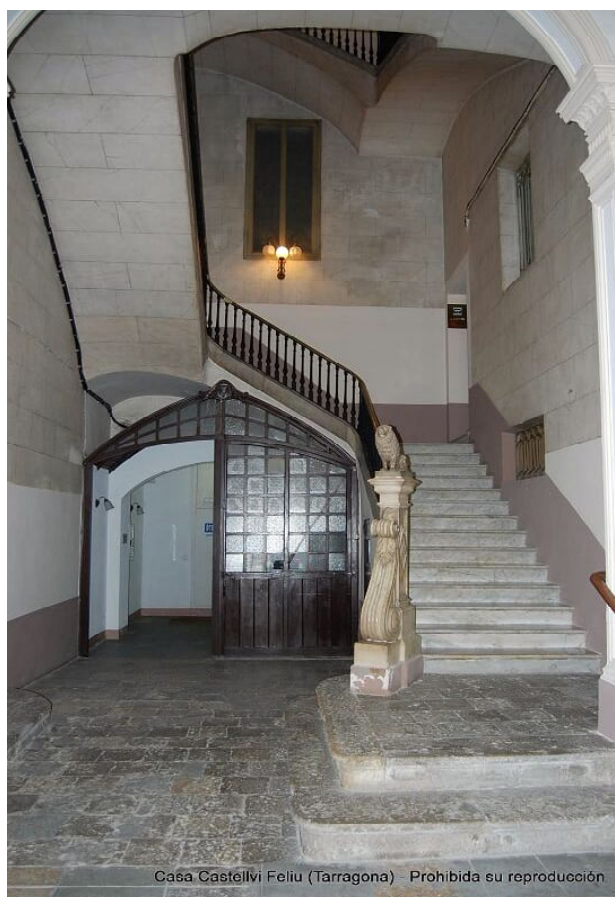
Des dels primers anys manifestà la vocació vers la carrera militar, dedicant els seus primers estudis a les matemàtiques i altres ciències, coneixements necessaris per ingressar a l'acadèmia. Gràcies als seus mèrits pogué entrar en un dels cossos facultatius de l'Estat Major de l'exèrcit. Després de cursar a Madrid els quatre anys reglamentaris, aprovant tots els exàmens, fou nomenat tinent del referit cos el 1862. El 1864 passà a Cuba fins el 1874, quan participà a combatre la insurrecció de 1868. Ascendí regularment i el 1882 era tinent coronel del cos reial i coronel de l'exèrcit.

El 24 de setembre de 1893, a les onze del matí, desfilava el regiment de cavalleria "Lanceros de Borbón", per la Gran via de les Corts Catalanes, de Barcelona. Després d'haver passat l'esquadró i la banda de trompetes, creuà el carrer l'anarquista Paulí Pallàs en direcció al punt on es trobava muntant a cavall el capità general de Catalunya Martínez Campos. Al crit de 'Viva l'anarquia', llençà dues bombes que explotaren. Al costat seu es trobava el general Lluís de Castellví, que resultà ferit a la caixa i el braç. A causa d'aquest atemptat, el general de Castellví romangué 64 dies de baixa, mitjançant cartes i documentació de caire mèdic, intentà obtenir una compensació econòmica. Desconeixem si al final

ho aconseguí, però el 1906 encara consten cartes sobre aquesta sol·licitud.

El 1902 fou governador militar de Barcelona i el 1910 de València. Durant la seva carrera militar rebé diverses condecoracions, entre les quals destaquen la Creu del Mèrit Militar i les distincions de l'Orde de Carles III, de l'Orde de Sant Hermenegild i de l'Orde d'Alfons XII. Lluís Maria de Castellví i de Vilallonga contragué matrimoni a la catedral de Tarragona, el deu de setembre de 1878 amb Dolors de Feliu i Domingo. Filla del difunt Manel de Feliu, hisendat, natural de Tarragona i Carme Domingo, de Reus. Firmaren capitulacions davant el notari tarragoní Antoni Soler el quinze de juny del mateix any.

Manel Feliu el 1862 feu construir un edifici a la Rambla Nova de Tarragona, sota la direcció del mestre d'obres Francesc Llauredó. La casa cantonera

Casa Castellví Feliu (Tarragona) - Prohibida su reproducción

Escala de la casa Feliu de Tarragona.

segueix línies d'estil romàntic, consta de planta baixa, entresòl, dos pisos i un extens jardí colindant amb el teatre Metropol. Alguns dels elements a destacar, són el cap d'un militar amb grau de duc, a la dovella central de la porta d'entrada, també el vestíbul i l'escala són de gran interès. La planta noble va ser domicili del matrimoni Castellví Feliu, durant gran part de la seva vida.

El 1880 nasqué a Barcelona una filla d'aquest matrimoni, Maria Josepa que fou batejada a l'església de la Mercè, morint el quatre d'agost al Morell, a conseqüència del xarampió. El segon fill, Manuel, nasqué a Tarragona el dinou de desembre de 1883.

El general de Castellví, morí a Barcelona el 24 de setembre de 1918.

Fotografia del general Luís M. de Castellví i de Vilallonga

Fotografia del rei Alfons XIII i assenyalat amb color vermell Manuel de Castellví i Feliu, data i lloc desconeguts

**Manuel de Castellví i Feliu i
Rosario Bosch-Labrús i Reig**

Nascut a Tarragona el 1883, dedicà la seva carrera professional a l'administració del patrimoni familiar, especialment les finques i immobles de la demarcació de Tarragona. Fou diputat provincial i cap del Sometent.

Manuel de Castellví i Feliu

El patrimoni familiar estava distribuït entre els municipis de Tarragona, Bràfim, Constantí, El Morell, la Pobla de Mafumet, la Riera de Gaià, Montblanc i Vilabella. Aquesta dispersió de béns provenia de la convicció que d'aquesta manera es disminuïa el risc econòmic de pèrdues en cas de desastres naturals. La majoria de propietats tenien una casa

Rosario Bosch-Labrús i Reig

Façana casa Feliu
de Tarragona

pairal habitada temporalment pels propietaris i permanentment pels masovers.

Es va casar a Barcelona el dotze de juny de 1920 amb Rosario Bosch-Labrús Reig, nada el 1894 dins una família de la burgesia catalana, a la qual el rei Alfons XIII concedí el vescomtat de Bosch-Labrús el 1926. D'acord amb les tradicions de l'època rebé una educació en relació als costums socials de principi del segle XX. Fou una persona amb un fort caràcter, imposant un règim d'ordre i disciplina familiar, que encara recorden els seus descendents. Ambdós alternaren les seves estades en el seu domicili de Barcelona, a la ronda de Sant Pere, després al carrer París i a la casa situada a l'actual Rambla Nova de Tarragona, immoble que la família Castellví avui dia encara conserva. Tingueren tres fills: Luís María, María Dolores i Manuel, ja difunts.

En esclatar la guerra civil Manuel de Castellví i Feliu, delicat de salut, sofrí un infart de miocardi, en saber la crema del convent de Santa Clara, ubicat on s'alça actualment l'Hotel Imperial Tarraco. L'afectaren també diverses extorsions rebudes de manera anònima que deixaren la seva economia exhausta, generant en ell un profund desànim. En aquest precari estat, la família optà per traslladar-se en tren a Barcelona, on la FAI havia confiscat la casa de la ronda de Sant Pere, propietat del seu sogre Pedro Bosch-Labrús, assassinat el 25 de juliol de 1936. S'hostatjaren provisionalment en una pensió del carrer Fontanelles. Manuel de Castellví i Feliu es recuperà de la seva afecció cardíaca a la clínica Oliver Gumà i després de restar amagat durant uns mesos, prengué la decisió d'emprendre el camí a l'exili amb la seva família, al sud de França, utilitzant uns passaports de nacionalitat nicaragüenca.

En paraules del seu fill Luís: *"la guerra civil és la major tragèdia que pot sofrir un país i una família; gairebé tres anys en els que les famílies quedaren dividides, en els que els morts, tant al front com a la rereguarda, es comptaven per milers i en els que s'enfonsà l'economia, que tardaria molts anys en recuperar-se"*. La guerra produí grans pèrdues en el

patrimoni familiar, tant el rústic com l'urbà. Antoni Gavaldà esmenta en el llibre *La col·lectivització agrària a l'Alt Camp (1936-1939)*, la incautació per part de la FAI del magatzem del castell de Vilabella, propietat de la família, on es trobaven diverses premses d'oli i vi. A més, la casa Castellví de Montblanc, fou espoliada i el seu mobiliari, amb una biblioteca de més de 500 volums, robada o cremada en un intent desafortunat de transformar l'edifici en escola, acció promoguda pel comitè del moment, que enderrocà una paret mestra, fet que suposà l'ensorrament d'una part de l'edifici, perdent així part de la seva essència arquitectònica. La documentació familiar apunta també la desaparició de diversos quadres i pintures murals de les que no ens consten més referències.

Davant d'aquesta situació adversa Manuel de Castellví i Feliu decidí posar la casa de Montblanc en venda i reinvertir aquest capital en l'immoble que tenia a la Rambla Nova de Tarragona. L'edifici havia sofert l'impacte de dues de les 3.800 bombes que l'aviació alemanya llençà sobre la ciutat. La major part del mobiliari de la casa es pogué recuperar.

Amb la salut progressivament minvada, Manuel dedicà la dècada de 1940 a la reconstrucció del patrimoni familiar. El disset de gener de 1950, morí víctima d'un càncer de pàncrees a Barcelona. Anys després, la família cedí uns terrenys per la construcció d'una escola, que porta el seu nom a Vilabella, i el 1983 en una altra cessió, es construí el poliesportiu i la piscina municipal.

Després de la seva mort, la seva muller delegà l'administració del patrimoni familiar al seu fill Luís. Durant els darrers anys de vida sofrí una greu fractura de fèmur que minvà la seva capacitat. Morí a Barcelona el juny de 1981.

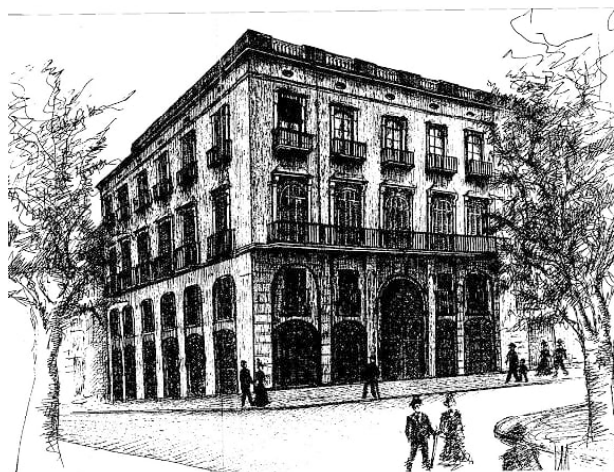
Recapitulació

Amb aquest relat acaba a la generació que va viure de forma més intensa la guerra civil. Des d'aleshores, tres generacions continuen arrelades a Catalunya, mantenint intensos vincles amb el territori, amb diversos factors que cal tenir present:

-La mobilitat: els límits geogràfics imposats han restat àmpliament desbordats pels efectes dels avenços en el transport i la creixent globalització, encara que la família segueix mantenint el nucli de la seva activitat a Catalunya, els seus membres han residit alguns períodes als Estats Units, Anglaterra o amb major freqüència, Madrid.

-Fragmentació patrimonial: les disposicions testamentàries dels últims setanta anys no han respectat la figura tradicional de l'hereu, i el resultat ha estat una divisió i transformació del patrimoni familiar en unitats agràries més reduïdes, transaccions de compra-venda o fins i tot, expropiacions per part de l'administració.

-Canvis econòmics, si anteriorment la base dels ingressos familiars era la renda agrària, aquesta ha restat substituïda per l'exercici professional dels seus integrants en àrees tant diferents com el dret, la enginyeria, la literatura o la gestió turística. Els anys futurs faran que aquestes tendències augmentin.

Dibuix i ubicació de la casa Feliu de Tarragona

Postal de la casa Castellví de Montblanc, vista del pati.

Fonts**Historial de la família Castellví (documentació familiar)****Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona (AHCB)**

AHCB4-236/C06-Ms.B Manuscrits B (Ms. B) Plec A: Instàncies i documents relatius a una petició de recompensa per part del general Lluís de Castellví, per haver resultat ferit en l'atemptat de Pallas contra el Capità General de Catalunya Martínez Campos.

Arxiu Comarcal de la Segarra (ACSG)*Fons notarial de Cervera*

144 Josep Pomés, manuals de 1855-1856, número 82 p. 125-129. Testament de Maria Teresa de Castellví i de Bellet 1856.

137 F. Bagils Morlius, Manuals 1835-1837, p. 73 a 74. Testament de Francesc de Janer i de Teixidor 1836

Fons notarial de Tàrraga

35 Gaspar Cases, Manuals 1800 -1802 pàg. 6 a 7. Dot de Maria Gabriela de Castellví i de Bellet per entrar al Monestir de Vallbona de les Monges 1800.

Arxiu Comarcal de la Conca de Barberà (ACCB)*Fons notarial de Montblanc*

Notari Josep Cabeça i Blet. Ref. 3321.1 Testament de Ignasi de Castellví i de Pons 1707

Notari Ignasi Bunyol 1745-1747 Reg. 3328, p. 27-30. Acte de possessió de Josep de Castellví i de Ferran com alcalde major de Montblanc 1746.

Arxiu Històric de Tarragona (AHT)*Fons Notarial de Tarragona*

Notari Antoni Soler Soler. 1874, codicil de Joan de Castellví i de Bellet.

Arxiu Històric de Protocols de Barcelona (AHPB)*Fons Notarial de Barcelona*

Notari Gaspar Montserrat Xemallau. 561/86 Capítols matrimonials de Francesc de Castellví i d'Armengol i Anna Regàs Sala 1609

Notari Ramon Vilana Perlas. Capítols matrimonials de Diego Mirafuentes i Jerònima Ovalle i Obando 1672

Notari Ramon Vilana Perlas. Capitulacions matrimonials de Ignasi de Castellví i Pons i Joanna Ovalle i Obando 1673.

Notari Salvador Clos 1.254/3 Capítols matrimonials de Josep Antoni de Castellví i de Bellet i Vicenta de Vilallonga i de Marimon 1829.

Bibliografia

-Josep Joan Piquer i Jover, *Abaciologi de Vallbona (1153-1977)*, Fundació Història i Art Roger de Belfort. Santes Creus 1978.